

Paradise lost

Corona maakt me rusteloos, bodemloos, soms gedachteloos, ook ontroert me het stille aanpassen, mijn blik is dichterbij gekomen terwijl het leven tot stilstand lijkt gekomen.

Toch, doemen verre vrienden op, hoe gaat het met jullie? Mag je nog op bezoek?

Ben je veilig? Krijg je nog bezoek?

Ik denk aan "Paradise lost" van John Milton. En vond een toepasselijk gedicht van Marjolein de Vos in de bundel "Uitzicht genoeg":

Elk paradijs is al voorbij, precies daarom

zijn wij er zo gelukkig in geweest. Maar

het echte feest is altijd nu, als je kersverse

woorden vindt die steeds voor 't eerst

je openen voor dit moment waarin

de tijd zich toont, bewoond door alles

wat niet blijven kan. Dat is de kracht ervan.

Agatha den Hartog